ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 15-го ЧЕРВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 15, 1976 No. 109. VOL. LXXXIII

Співця стрілецької слави, св. п. Романа Купчинського поховано в Бавнд Бруку

Бавнд Брук, Н. Дж. — Минулої суботи, 12-го червня, отже напередодні Зелених Свят, під час яких в Україні вшановували Поляглих за во лю, тут в „Українському Пантеоні" на українському православному цвинтарі покла - дено на вічний спочинок тлінні останки незабутнього співця стрілецької слави і самого активного борця за волю України, видатного українського композитора, поета, письменника і редактора св. п. Романа Купчинського. Похоронного обряду довершив о. М. Кузямяк, парох церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку. Поховано Покійного в приявності горстки його товаришів зброї та багатьох громадян. Останнє слово при відкритій могилі, прощаючи Покійного, виголосив один з найбрлижчи хдрузів Покійного, ред. Михайло Островерха.

Св. п. Роман Купчинський

Похоронні обряди на цвинтарі попередила багатолюдна панахида в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку в п'ятницю, 11-го червня. Після відправ прощали Покійного ред. Іван Кедрин-Рудницький від Спілки Українських Журналістів Америки і від редакції „Свобо - ди", д-р Степан Ріпецький від товаришів зброї, проф. Григорій Костюк від Об'єднання Письменників „Слово" інж. Богдан Рак від хору „Думка", почесним членом якого був Покійний, та інж. Іван Жуковський від Літературно - Мистецького Клюбу. Опісля на тризні промовив ще сотник д-р Іван Козак.

Посвячено пам'ятники на могилах св. п. Паньківських Стецюка, Сосновського і Кисілевського

Бавнд Брук, Н. Дж. — Минулої суботи, 12-го травня, безпосередньо після похорону св. п. Романа Купчинського, тут в півгодинних інтервалах посвячено пам'ятники на могилах відомих і заслужених наших громадян-діячів св. п. Марії і д-ра Костя Паньківських, св. п. проф. д-ра Василя Стецюка, св. п. д-ра Михайла Сосновського та св. п. проф. д-ра Костя Кисілевського.

Пам'ятник на могилі св. п. Марії і д-р Костя Паньківських поблагословив о. д-р Володимир Гавліч з церкви св. Юра в Ню Йорку, в приявності родини та багатьох друзів і приятелів Покійних і громадян.

Пам'ятник на могилі св. п. проф. д-ра Василя Стецюка, проєкту його дружини-вдови пані Марії-Квітки, поблаго - словив о. д-р Володимир Гавліч, а слово про Покійного та про його заслуги для української науки і справи виголосив від імени Науко - вого Т-ва ім. Шевченка проф. д-р Ярослав Падох.

Пам'ятник на могилі св. п. ред. Михайла Сосновського поблагословив, в приявності родини та багатьох друзів колег і співпрацівників Покійного, о. Михайло Кузьмяк, а слово про Покійного та його заслуги і спадщину сказав біля могили, промовляючи від СКВУ та інших установ, д-р Степан Ворох.

Вкінці відбулося посвячення пам'ятника на могилі св. п. д-ра Костя Кисілевського. Акту посвячення довершив о. Михайло Кузьмяк, а слово про Покійного та його заслуги і спадщину виголосив від імени Наукового Т-ва ім. Шевченка його секретар проф. д-р Микола Чировський.

Після посвячення пам'ятників, як і після похорону св. п. Р. Купчинського, відбувалися тризни, під час яких промовці згадували Покійників, їх життя і труди та заслуги і спадщину.

Владика Йосиф відслужив Архиєрейський Парастас для українців-католиків

Гамптонбург, Н. Й. (Л. В.). — В неділю Зіслання Св. Духа —Зелені Свята — 13-го червня, тут на Українському Цвинтарі св. Духа відбувся урочистий Архиєрейський Парастас за душі всіх спочилих вірних Укра - їнської Католицької Церкви. Владиці у відправах асистувало п'ятнадцять священиків Стемфордської Дієцезії, парафії яких розміщені в сусідстві цвинтаря, кілька дияконів та студентів духовної семінарії; співав збір мирян та священо служителі. Владика Йосиф у своєму слові підкреслив особливе значення саме цих „Зелених Свят", бо якраз цьогорічні святкування набирають особливого характеру через кілька історичних дат, які припадають на цей Рік Божий 1976: 200-річчя Американської Незалежности, 100-річчя українського поселення в Америці, 20-річчя Стемфордської Дієцезії, п'ятиліття заснування цього Цвинтаря для українців - католиків, та і саме народження Христової Церкви, бо „доперва при Зісланні Св. Духа на апостолів формально почала Христова Церква виконувати свою всесвітню історичну місію — проповідування Христового євангелія, навернення народів, їх хрищення, їх інкорпорування в Містичне Тіло Христа і тим спасення людства", — сказав Владика. А треба ще додати до цих п'яти дат дві дати: 20-ліття єпископських свячень Кир Йосифа та 15-ліття його перебування на чолі Стемфордської Дієце - зії.

Після загального Парастасу Владика молився на багатьох могилах тут похованих, в той час, коли інші священики відправляли окремі панахиди для бажаючих присутніх. На окремому столику можна було розглядати плян цвинтаря та набувати ділянки землі для майбутніх могил, що вірні й робили. Згідно з даними директора цвинтаря св. Духа о. монс. д-ра Василя Федаша з Йонкерсу, до неділі було похованих тут понад 60 небіжчиків та продано понад 400 місць для могил. Ціна однієї „лоти" — 250 дол. Вся площа цвинтаря становить понад 370 акрів землі і куплена по ціні 1,-500.00 дол. за акр

АФП-КІО — співорганізатор „Тижня Поневолених Націй" біля Статуї Свободи

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Американська Федерація Праці — Конгрес Індустріяльних Організацій (АФП-КІО), одна з найбільших американських робітничих юній із понад 14 мільйонами членів, буде головним співорганізатором „Тижня Поневолених Націй", що відбудеться тут в неділю, 11-го липня ц. р. біля статуї Свободи.

Це перший раз від часу, коли Конгрес ЗСА схвалив закон про „Тиждень Поневолених Націй", що організація такої величини й значення, як АФП-КІО, бере активну участь у цих важливих відзначеннях. Участь АФП-КІО є результатом довгих переговорів, які вів проф. Лев Е. Добрянський з Дж. Міні, президентом АФП-КІО.

„За незалежність поневолених народів"

АФП-КІО та її президент Джордж Міні, що є почесним членом Крайового Комітету Поневолених Націй під головування проф. Добрянського, були все у першій лінії боротьби проти політики угодівства та за визволення поневолених народів з-під московсько-комуністичного ярма. Вони гостро виступають проти „доктрини" Кіссінджера - Сонненфельдта, яка пропонує „більш органічні" відносини ветелітних держав з СССР.

Перші організаційні наради про цьогорічне відзначення „Тижня Поневолених націй" відбулися в суботу 22-го травня, в приміщенні АФП-КІО в Ню Йорку, на якому обговорено формат відзначення цього Тижня в Ню Йорку. В нарадах взяли участь Майкл Манн, директор УІІ-го району АФП-КІО, та Хозе Льопез, полевий представник АФП-КІО; проф. Лев Е. Добрянський, президент УККА; Лі Едвардс, секретар Американської Ради для Світової Волі; д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", якого назначено зв'язковим між організаціями Ню Йорку та Вашінгтону; д-р Іван Дочеф, та д-р Іван Косяк, представники нюйоркського відділу Краєвого Комітету Поневолених Народів під голуванням судді М. Трой; д-р Валентина Калиник та Любен Іванов, представники Комітету „Американці за Визволення Поневолених Народів". Лі Едвардса назначено головним координатором здвигу.

Відзначення „Тижня Поневолених Націй" відбудеться під омофором ад гок „Американського Комітету 200-річчя за Незалежність Поневолених Народів", в який увійдуть не тільки всі етнічні організації метропролітальної округи Ню Йорку, але також представники американських робітничих юній, комбатантів та інших патріотичних і суспільних організацій.

П. Манн заявив, що крім робітничих юній у відзначенні візьмуть участь також „співзвучні" їм організації, як напр. Інститут Рандольфа, Еспанська Рада, Жидівський Робітничий Комітет, Італійсько - Американська Рада та Ірляндське Історичне Товаритво.

Всі ці організації будуть запрошені на загальні збори, на яких усталиться остаточну програму відзначення. Програма біля Статуї Свободи триватиме від 1:00 до 4:00 год. пополудні, і включатиме виступ визначних американських провідників та президентських кандидатів з обох політичних партій, як також мистецькі виступи різних етнічних організацій.

Мойніген кандидує на сенатора

Ню Йорк. — Деніел Мойніген колишній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, який зрезигнував з того посту на початку року, повідомив у четвер, 10-го червня, що старатиметься здобути номінацію Демократичної партії на пост сенатора в Ню Йорку. Мойніген, який по фаху є професором політичних наук і викладає в Гарвардському університеті, став уже 6-им демократичним кандидатом на сенатора цього стейту. Якщо він здобуде номінацію, то в листопаді ц. р. старатиметься виграти вибори проти республіканського сенатора Джеймса Баклі. Під час своєї служби на пості амбасадора до ОН Мойніген відзначався тим, що гостро реагував на виступи проти ЗСА з боку комуністичних держав і країн т. зв. „Третього світу".

Москва затривожена китайсько-японською дружбою

Москва. — Совєтська преса, зокрема газета „Правда", а за нею також інші республіканські газети, надрукували кореспонденцію представників ТАСС В. Серова і А. Бірюкова з Токіо, які звітують, що китайські лідери продовжують чинити „грубий натиск на Японію, намагаючись штовхнути її на шлях ворожости до Радянського Союзу". Типовий зразок такої „ворожости" совєтські кореспонден - ти вбачають у виступах заступника прем'єр - міністра Китайської Народної Республіки Тсі Ден-куя, який, приймаючи недавно в Пекіні японську урядову делегацію, заявив, що „договір про мир і дружбу між Китаєм і Японією повинен включати статтю, спрямовану проти гегемонії, при чому ніяких відступів від цього не повинно допуска - тися". У повідомленні не сказано, про яку саме гегемонію йдеться, але закордонні кореспонденти оцінили, що китайці домагалися припинення піддержки Японією совєтських інтервенційних війн в країнах Азії і Африки. Сєров і Бірюков кажуть, що „реалістично мислячі японські діячі добре розуміють, що підписання договору на умовах Пекіна ставить під удар не тільки зовнішньополітичний курс країни ,але й добросусідські відносини Японії з СССР, для позитивного розвитку яких в останніх 20-х роках було докладено чимало зусиль з обох сторін".

СССР закликає до перемир'я в Ливані, таврує „закордонне вмішування"

Москва. — У середу, 9-го червня, уряд Совєтського Союзу закликав до негайного проголошення перемир'я в громадянській війні в Ливані та наатаврував вмішування посторонніх країн у цю війну. Заклик уряду СССР передало совєтське пресове агенство ТАСС, яке заявило, що пропозиція французького уряду післати свої війська до Ливану для вдержання порядку, як рівнож присутність Шостої фльоти ЗСА „близько ливанських бере - гів" перетворюють ливанську кризу в справу „міжнародного значення". У своїй заяві Москва таврувала „будьяку чужу країну", яка загрожує Ливанові мілітарною інтервенцією, тобто, критику - вала не тільки ЗСА та Францію, але також і Сирію, яка післала свої військові частини на ливанську територію, щоб припинити громадянську війну між мусулманами, які є лівих поглядів, і консервативними християнами. Депеша ТАСС-у однак нічого не згадала про те, що в сторону Ливану тепер пря - мує велика совєтська військова фльота, а тільки таврувала „імперіялістичні сили" за „інстигування подій в Ливані". Совєтський уряд заявив, що СССР закликає всі держави здержатися від будь яких дій, „які противляться принципам респектуванням незалежности суверенности та територіяльної інтеґральности" Ливану.

Канадський жидівський Конґрес виступив в обороні Валентина Мороза

Оттава. — Дейвід Саток, заступник голови Канадського Жидівського Конґресу і голова канадського Комітету для оборони совєтських жидів, вислав телеграму до міністра закордонних справ Аллена МекЕкена, домагаючись негайної інтервенції в обороні Валентина Мороза, якого, як відомо, совєтські власті перевезли з Владімірської в'язниці до Інституту ім. Сербського в Москві для перевірки і якому грозить „психушка". В телеграмі між іншим говориться: „Дальші знущання совєтської влади над Валентином Морозом вказують на те, що вона відкидає міжнародні принципи людських прав. Прошу довести до відома уряду СССР, що Канада затурбована перевезенням Мороза до психіятричного заведення. Пора звільнити цю людину".

ПКУС СХВАЛИЛА ПРАВИЛЬНИК, ВИЗНАЧИЛА СВОЇ ЦІЛІ

Кембридж, Масс. — Як уже обширно інформовано в попередньому виданні „Свободи", в днях 29 і 30-го травня ц. р. в Українському Науковому Інституті Гарвардського університету відбулася перша основоположна зустріч Постійної Конференції Українських Студій (ПКУС) „для плянової співпраці всіх наукових сил Америки і Канади в ділянках українознавчих дослідів", обрано першу управу цієї Конференції з проф. Богданом Романенчуком, як головою, та схвалено відповідні резолюції, з яких виходить, що головною метою створення цієї Конференції буде боротьба проти здійснюваного тепер русифікаційного етноциду в україні. Рівночасно на цій першій зустрічі ПКУС встановлено такий її правильник:

ПРАВИЛЬНИК ПКУС

Постійна Конференція Українських Студій (ПКУС) при Українському Науковому Інституті Гарвардського університету (УНІГУ) — це об'єднання трьох фахових відділів із своїм власним обраним проводом та при співпраці із УНІГУ.

ПКУС творить фаховий форум, на якому відбувається обмін досвідом у справах викладання українознавчих предметів, створення підручників та плянування наукової політики, а саме реалізації дослідних проєктів організації спільних міжнародних або загальноамериканських симпозіюмів, конференцій і подібне.

ПКУС співпрацює із професійними і науковими об'єднаннями українськими та не-українськими, що мають подібні цілі.

Дійсними членами ПКУС можуть бути всі наукові сили американських та канадських університетів, що діяльно працюють в українознавчих дисциплінах, таких як мова, етнографія, література, бібліографія, історія, політичні і суспільні науки, економія, археологія, мистецтво тощо.

Згідно з цим, ПКУС ділиться на три фахові відділи:

а) мова й література;
б) суспільні науки;
в) біо-бібліографія.

Кожний відділ вибирає більшістю голосів свою управу із трьох осіб на два роки: голова, заступник голови, секретар. Голова одного із трьох відділів виконує протягом одного року обов'язки голови ПКУС на базі ротації.

Секретарями відділів ПКУС-у обиратимуться його члени, що є заразом співробітниками УНІГУ.

Для постійного зв'язку ПКУС-у із УНІГУ кожноразовий директор УНІГУ є екс оффіціо координатором ПКУС-у.

Управа ПКУС координує свою діяльність з управами Конференцій для Українських Студій (КУС) при Канадській Асоціяції Славістів та Канадським Інститутом Українських Студій через свого обраного канадського делеґата.

Секретаріят трьох відділів та координатор творять секретаріят ПКУС-у при УНІГУ.

Основою діяльности ПКУС-а є його щорічні україномовні дводенні зустрічі із кількома науковими сесіями та діловими засіданнями.

Протоколи всіх зустрічей ПКУС друкуються окремим виданням.

Поміж зустрічами, ПКУС діє через свій секретаріят, який видаватиме свій квартальний бюлетень для постійного зв'язку з членством.

Пластова молодь готується до таборування

Ню Йорк. (О. Ю.) — Ще кілька тижнів і пластова молодь закінчить свої зайняття в пластових домівках і перейде до іншої важливої ділянки Пласту — таборування. Всіми силами Пласт розбудовує і уліпшує свої табори, бо вага їх у вихованні української молоді —велика. Тут же пластові провідники — виховники мають дітей і молодь під своєю опікою безперервно 3 тижні. Скільки цікавого і корисного можна вкласти в молоді душі в таких обставинах! Ліси, юні друзі, мандрівки, ватри, гутірки зі старшими друзями й подругами. Цілих три тижні молодь розмовляє зі собою по українському, співає українські пісні. Скільки нових слів, пісень та знання привозять вони зі собою з табору!

Пласт на терені ЗСА має свої власні або випозичені оселі, на яких влаштовує постійно табори вже від початку липня. Це є „Вовча Тропа" біля Олбані, „Новий Сокіл" біля Боффало, „Беркут" біля Чікаґо, „Зелений Яр" біля Детройту, „Бобрівка" біля Гартфорду та „Писаний Камінь" біля Клівленду. Далеко віддалені від цих Осель Лос Анджелес та Денвер влаштовують також свої табори на різних площах-оселях. Крім постійних виховно-вишкільних таборів на цих оселях, заплянoвано ще цілий ряд особливих таборів, а саме: дуже популярний завжди морський тобір на резервуарі „Стілл Вотер", спортово - вишкільний на „Вовчій Тропі" (на ньому буває понад 70 учасників — хлопців і дівчат), та мандрівні — водно-мандрівний табір Хмельниченків „Чайка XV", гірсько-мандрівний табір „Побратимів в Глийшер Нешенел Парк в Манітобі, водно - мандрівний в Супіріор Нешенел Форест у Міннесоті та мандрівний вишкільний в Андірондакс Стейт Парку. Отже — можна таборувати скільки душа забажає.

Справді — пластові табиро залишають якнайкращі спомини в житті молодої людини. Шкода, щоби молодь нудьгувала в часі літа чи проводила свої вакації на вилежуванні та байдикуванні.

Помер св. п. Ярослав Марчак-Баранський

Св. п. Ярослав Марчак-Баранський, мистець візантійських мозаїк і вітражів, помер 11 червня ц. р. у Гадсоні, Н. Й. на 61 році життя на серцевий удар. Покійний відомий був, як власник підприємства мистецьких вітражів, якими пишається багато наших церков, як ось в Асторії в Ню Йорку, в Нюарку на Флориді, в Трентоні і також в Канаді. Зокрема анґажували робітню мистця Баранського на прикрашування грецьких церков, як спеціяліста візантиніки. Помер в ході викінчування вітражів у церкві св. Ольги і Володимира у Чікаґо. Парох церкви св. Юра в Ню Йорку, о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, переговорював з покійним про вітражі і мозаїку до нової церкви, яка будується на 7-ій вулиці в Ню Йорку. Панахида в понеділок 14 ц. м. 7.30 веч. у похоронному закладі П. Яреми в Ню Йорку, похорон у вівторок 15 ц. м. о год. 9.30 з церкви св. Юра на Український православний цвинтар у Бавнд Бруку.

УКРАЇНЦІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У МІЖНАРОДНОМУ ФЕСТИВАЛІ ЕТНІЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

Лос Анджелес, Кал. (інж. Олексій Власенко (—) В центрі південної Каліфорнії, в місті янголів — Лос Анджелесі, відбувся 22 та 23-го травня Міжнародний Фестиваль, присвячений святкуванню двісталіття Америки. У фестивалі брали участь понад 50 етнічних груп, серед яких українська громада відіграла провідну ролю. Плянуванням та переведенням цієї імпрези зайнявся комітет двістаріччя Америки, що був зорганізований урядом міста Лос Анджелесу. Управа міста звернулася до етнічних груп, щоб вислали своїх відпоручників до створеного містом комітету. Український Культурний Осередок делеґував інж. Олега Чайковського, який пізніше був вибраний головою Фестивалю. Саме місто Лос Анджелес, освідомлюючи велику вартість існування етнічних груп, повністю включилося до допомоги переведення цього фестивалю.

У вечорі 21-го травня поліція міста закрила декілька бльоків головних вулиць навколо міського ратуша для колового руху. Міські робочі відділи побудували на вулицях понад сто павільйонів, призначених для мистецьких

Один з українських павільйонів на міжнародному фестивалі етнічної культури в Лос Анджелесі.

виставок та для культурних зразків національних страв. Також були збудовані п'ять естрад для хорових, танкових та музичних популів. Фестиваль відкрив святочно майор міста, Том Бредлі, в приявності високих урядовців та офіційно обійшов, в товаристві доктора Кітті Куртіз, міського координатора фестивалю, вітаючи всіх учасників.

В центрі Мейн стріт, безпосередньо біля міської ратуші, знаходилися чотири українські павільйони, що містили багаті скарби української культури. Пані Зеновія Вжесневська керувала мистецьким уладженням українських павільйонів. Активно допомагали делеґати світських організацій, церков, мистецьких груп та студіююча молодь.

В одним з павільйонів ми бачили, на фоні Софії, мальовничі історичні українські строї, в які були вдягнені манекени. Наприклад — полковник Богун з кривою шаблюкою, красуня гетьманша, або чепурна жінка з трипільської культури.

Другий павільйон був розкішно прибраний зразками народного мистецтва в різьбі й кераміці. Також захоплювали глядачів картини виз-

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Президентські кандидати

Коли у перших цьогорічних демократичних президентських правиборах, які відбулися в Ню Гемпширі з кінцем лютого, переможцем вийшов колишній губернатор Джорджії, Джіммі Картер, то багато коментаторів тоді твердили, що вислід тих правиборів не може служити передвісником того, хто здобуде номінацію на Крайовій конвенції Демократичної партії. Деякі коментатори навіть заявляли ,що правдоподібно буде номінований сенатор Гюберт Гомфрі з Міннесоти, бо хоча він не був „активним кандидатом", то втішався найбільшою популярністю серед демократичних вибирців.

У лютому та березні більшість політичних аналітиків також твердили, що президент Джералд Форд порівняльно легко здобуде номінацію на Крайовій конвенції Республіканської партії, бо він тоді не тільки виграв кілька перших правиборів проти Роналда Ріґена, але також тому, що урядуючий президент має кращі вигляди, ніж будь - який конкурент з його партії.

Проте, в червні цього року ситуація виглядає цілком інакше, ніж думали коментатори та політичні аналітики на початку правиборчої кампанії. Джіммі Картер майже певно буде демократичним кандидатом у листопадових загальних виборах, бо вже тепер має понад 1,120 запевнених делеґатів, із потрібних 1,505-ох, яких він здобув у правиборах і на стейтових конвенціях. Крім того майже всі його суперники, включно із сен. Гомфрі заявили свою підтримку для Картера, як також ряд чільних діячів Демократичної партії тепер піддержують його кандидатуру. Натомість ситуація щодо республіканського кандидата в листопадових виборах ще неясна, бо президент Форд тепер веде тільки різницею коло 100 делеґатів, і змагання між ним та Роналдом Ріґеном щодо номінації продовжуватиметься, правдоподібно ще навіть на самій Крайовій конвенції.

Як пояснити те, що порівняльно маловідомий в лютому Джіммі Картер тепер здобув майже певну номінацію Демократичної партії? Відповідь на це питання складна. Добре зорганізована, фінансована та ведена правиборча кампанія напевно була важливим фактором. Те, що політична програма Картера поміркована, тобто така, яка задовольняє більшість членів Демократичної партії, також причинилось до правиборчих перемог. Однак, може одну з найголовніших роль відграє сам характер Картера. Він у своєму політичному і приватному житті виявився високоморальною та глибоко релігійною людиною. Американських виборців, демократів чи республіканців, під сучасну пору притягає така людина як Картер, бо вони ще недавно переживали горезвісну Вотерґейтську аферу та іншу корупцію на найвищих щаблях уряду ЗСА. Високоморальні прикмети Картерового характеру відновляють довір'я американського виборця в те, що таки існують політики, які поступають чесно і яких не спокусять ні влада, ні особисті користі.

В той самий час, Вотерґейтська афера неґативно відбилася на правиборчій кампанії президента Джералда Форда, хоча він цілком не був причетний до неї. Однак те, що колишній президент Ричард Ніксон призначив Джералда Форда на пост віцепрезидента, а опісля Форд, вже як президент, признав Ніксонові беззастережне помилування, в багатьох виборців викликує — нехай і зовсім безпідставне та нічим не оправдане — застереження до президента Форда.

Але найголовніша причина того, що президент Форд має більшість тільки 100 конвенційних делеґатів — це правдоподібно те, що республіканські виборці розчаровані політикою детану із Совєтським Союзом, яку Форд одержав в спадку від президента Ніксона. Це розчарування збільшилося зокрема після того, як Москва своїм вмішуванням в громадянську війну в Анґолі та ламанням Гельсінкської Декляраціі ще раз доказала, що використовує політику детанту виключно для власної користи. Суперник президента Форда, Роналд Ріґен, вдало використовує це невдоволення, виграючи правибори в багатьох стейтах і здобуваючи делеґатів також на стейтових конвенціях.

ГУМОР ТИРАНІВ

Мюнхен (П. Ф.). — І тирани - деспоти, що беззаконно правлять у своїх державах, мають свій гумор, щоб показати, що й вони мають деколи охоту до сміху. Римський імператор Тиберії (14 до 37 року нашої ери) любив посміятися з безсилого сенату - парляменту, що мав владу в Римській республіці до середини першого віку перед Христом. Тиберій деколи улаштовував комедію в сенаті, казав сенаторам, що хоче зректися влади, та щоб сенат без нього керував державою. Хоч були між сенаторами такі, що хотіли б вернути Римові республіканський устрій, однак усі члени сенату, зі сльозами, благали Тиберія, щоб і далі керував по своїй волі. Тоді Тиберій „неначе примушений" (квазі коактус) благаннями сенаторів зґоджувався й надалі бути імператором. Це описав римський історик Тацит.

Наслідник Тиберія Ґай Капітула (37-41) пішов далі в своєму гуморі. Щоб принизити сенат, він звелів зробити „сенатором" свого коня, на ім'я Інцитат. Цей кінь „брав участь у засіданнях сенату, де йому ставили жолоб з вівсом.

Мав гумор теж цар московський Іван ІУ (1533-1584). Подібно до римського Тиберія, він зрікався влади, наділяв царським титулом татарського князя і виїздив із Москви в недалеку Александровську Слободу. Московські діячі боялися, що під царем - татарином буде жити гірше як під царем Іваном і молили його, щоб не покидав „своїх сиріт". Після довгих прохань і благань Іван ІУ показував своє „милосердя" і вертався в Москву, де керував за правилом: „Вільний є государ своїх холопів (підданих) милувати, вільний і карати смертю".

Цар Петро І (1689-1725), із роду Романових, обертав свій гумор проти обрядів православної церкви. Він улаштовував маскаради: його придворні надягали ряси, ризи, клобуки, мітри і ходили містом з богохульними піснями. Цар називав ці спектаклі „всешутєйший собор". Свого учителя з молодости — Никиту Зотова — цар назвав „патріярхом всея Руси" і т. д. Ніхто не посмів виступити проти самодержавного царя.

Цар Микола І (1825-1855) теж показував свій гумор. Після повстання т. зв. декабристів 1825 р. він брав участь у слідстві над заарештованими провідниками змови. В паперах одного із змовників знайдено проєкт перебудови Росії на основах федерації. Цар своєю рукою написав: „З чим і поздоровляю тунґузців". Тунґузи — півдике плем'я в Східньому Сибірі.

Большевицька партія створила апарат централізованого терору, якому не знайдете рівного в світовій історії. Начальники цього тиранського режиму певні своєї сили, дозволяють собі на гумористичні жарти. Відомий російський співак бас Федор Шаляпін знав Сталіна і в споминах писав: „Сталін не любить жартувати"...

Однак, після перемоги над Гітлером в травні 1945 р. Сталін у промові хвалив особливі таланти російського народу, його „терпеливість", і додав з гумором, що інший народ скинув би комуністичний уряд, котрий наробив багато помилок в час війни. Міг жартувати Сталін, бо знав, що ніхто й не писне проти його режиму.

Цими днями в Німеччині вийшли спомини колишнього прем'єра Віллі Брандта. Він описує свої переговори й зустрічі з генсеком Бре - жнєвим. В товаристві своїх найближчих партійців при чарці, Брежнєв переказав Брандтові анекдот, що недалеко відбігає від правди.

В якомусь колгоспі на Кавказі Брежнєв оповідав селянам, як добре будуть вони жити за 5 років: діти будуть мати щодня молоко, кожний буде мати м'ясні страви в неділю, всі дістануть на рік пару чобіт, а жінки ще й матерію на сукню.

При цих словах Брежнєва запитує з заднього кутка бабуся:

„Господин генеральний секретар! Чи правильно я вас зрозуміла, що то буде так, як бувало за батюшки-царя?"

Брандт пише, що всі присутні були задоволені оповіданням Брежнєва, сміялися. Але ці „панські жарти" мабуть би не потішили простих підданих каторжної імперії.

Анна Бойчук

НЕВДАЛА ПУБЛІКАЦІЯ ПРО УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

Недавно появилася нова англомовна праця про українців в Америці, зредаґована Владіміром Вертеманом, під назвою:

The Ukrainian in America, 1608-1975. A. Chronology & Fact Book. Compiled by Vladimir Werstman.Dobbs Ferry, N. Y. Oceana Publications, Inc. c. 1976.

В. Вертеман затруднений в Бруклінській Публічній Бібліотеці і є автором подібної праці про румунів в Америці, має теж готову до друку працю про росіян.

В передмові зазначено, що ця книжка має на меті зібрати найважливіші факти про історію української еміґрації від 1608 до 1974 р. Книжка складається з трьох розділів: хронологія важніших подій, факти і документи.

Що ж знаходимо в розділі важливіших подій? Події до Другої світової війни, які більше відомі, бо про цей період появилося декілька публікацій (автор згадує Чижа, Галіча та М. Куропася), ще сяк-так насвітлені, але в періоді між 1950 і 1975 р. панує цілковитий хаос, і більшість так званих фактів ледве чи можна зарахувати до категорії найважніших. Тут находимо декілька прізвищ фільмових акторів, осяги спортовців, дати заснування хорів і церковних братств, поруч з виставкою одного маляра в банку, ювілеєм льокального товариства інженерів у Бронксі тощо.

Виставки наших малярів у професійних ґалеріях, заснування УВАН, важливіші публікації наших науковців, діяльність театру-студії Й. Гірняка і О. Добровольської, виступи балетної школи Роми Прийми-Богачевської чи діяльність Укр. Інституту Америки та кращі архітектурні твори українських церков (наприклад, чудова церква Радослава Жука на Союзівці — автор оминув мовчанкою.

Говорячи про вклад української групи в американське життя, Вертеман згадує лише декілька імен: Архипенка, Кошиця, Гайворонського, А. Рудницького, Б. Тиглу і Марію Нагірну. А культурне життя української спільноти звів до святкувань національних свят та до виступів хорів і танцювальних груп під керівництвом Авраменка.

Далі автор твердить, що 90 відсотків українців в Америці — це некваліфіковані робітники, фармери та власники малих крамниць, і лише пів процента становить професійну клясу, включаючи священство. Цікаво, з якого року ці статистичні дані? Автор не завдав собі труду подати джерела. У статистиці релігійної приналежности автор подає такі „факти": 110 тисяч віруючих українців належать до російської православної церкви, а лише 16.5 тисяч до української. Це дані з 1926-1935 років. Чому автор не постарався дістати точнішу і новішу статистику від осередку Української Православної Церкви в Бавнд Бруку?

Назагал ця праця, яка розрахована для середніх шкіл і так званих Community colleges (як зазначено в листі від видавництва), як і для шкіл українознавства та інших етнічних організацій,— робить враження дуже поверхової нашвидкоруч зладженої публікації. Автор, очевидно, поспішав видрукувати її цього року, з нагоди святкувань 200-ліття Америки. Хоч він, правдоподібно, не мав злих намірів, то все ж через свою поверховість, через брак знання про життя української спільноти, автор робить українській громаді кривду своєю публікацією (це тим більш дошкульне при відсутності подібного роду джерел), даючи неповний і викривлений образ її діяльности. В книжці є теж досить виразні натяки на залежність української спільноти від російських суспільних і релігійних організацій.

Можна булом оминути цю працю мовчанкою, якби не той факт, що видавництво плянує розповсюдити її для вжитку серед шкіл та для дитячих відділів публічних бібліотек. Яке це створить враження про нас?

Насувається теж питання, чому ми чекали, щоб неознайомлена і нефахова людина публікувала такого роду працю про нас? Як бачимо, можливості друку існують, видавництво Осеана має цілу серію етнічних публікацій, і більш солідно написана праця знайшла б зацікавлення видавців. Отже, знову наші зусилля з нагоди 200-ліття Америки зведуться до писанок, танців і парад, а нагоду видати добру історію українського поселення невже таки занедбаємо?

Кіссінджер пропонує скріпити ролю ОАД

Сантіяґо, Чіле. — Перед своїм відлетом до Мехіко, державний секретар Генрі Кіссінджер у четвер, 10 червня, запропонував скріпити ролю Організації Американських Держав (ОАД), яка саме тепер тут відбуває свою річну конференцію міністрів закордонних справ держав - членів. Кіссінджер запропонував, щоб Генеральна Асамблея ОАД перебрала в свої руки більше влади, частіше відбувала конференції та щоб ці наради тривали довше. Пропоновані зміни мають на меті зробити ОАД „більш чутливою" до політичних вимог держав - членів.

Кіссінджер також запропонував, щоб членство в ОАД було поширене, щоб в такий спосіб до цієї організації країн Західньої Півкулі могли вступити навіть маленькі держави - острови Караїбського моря. Він закликав до реформи фінансової системи ОАД, щоб З'єднані Стейти не мусіли далі покривати двох третіх бюджету тієї організації.

Дорадник Кіссінджера заявив кореспондентам, що державний секретар вважає цьогорічні наради міністрів закордонних справ дуже успішними, бо були порушені „підставові проблеми", наприклад, питання пошанування людських прав у країнах Південної Америки, зокрема в Чіле, Бразилії, Кубі тощо. Під час нарад Кіссінджер сказав, що порушення людських прав військовим урядом Чіле створює серйозну перешкоду для кращих зв'язків між ЗСА та Чіле і закликав скріпити Комісію людських прав при ОАД. Але він також заявив, що людські права є універсальні, тобто, мусять бути пошановані в усіх державах світу.

Конференція міністрів закордонних справ ОАД розпочалася 4-го червня і триватиме до 18-го червня, хоча деякі учасники, як Кіссінджер, вже залишили Сантіяґо.

Володимир Мацьків

ФОРТ САМТЕР

В зв'язку з 200-літтям З'єднаних Стейтів Америки пригадалися деякі події, які мені приходилося пережити у своєму житті.

Будучи в четвертій клясі народної школи 66 літ тому, одержав я від свого вчителя, як нагороду пильности за добрі успіхи в науці, книжку Жуль Верна під назвою „Крізь бльокаду". Події, що там описано, розгравались під час т. зв. „Цивільної війни", що велась між південними і північними стейтами Америки і мали місце коло форту Самтер.

Не знаю, чому ця книжка припала мені до вподоби набагато більше, ніж інші книжки з моєї бібліотечки, і взагалі всі інші книжки, які доводилось мені читати в тому часі. Я читав її кілька разів і довго пам'ятав зміст цієї книжки.

Коли я прибув до Америки у 1949 році, то доля кинула мене до Південної Каролайни в околицю міста Чарлстону, що є портовим містом. Саме недалеко цього порту лежить цей славний, як на американські відносини, форт. Не знаю, чи це випадок, чи щось більше. В кожному разі мені довелось дещо пізнати цей форт і тут хочу хоч кількома словами поділитись з читачами про нього.

Форт Самтер — це одно з місць, які належать до американських пам'яток, чи краще сказати б, тих місць, де творилась історія Америки. У Південній Каролайні уважають, що цей форт заслуговує на таку саму пошану та відзначування, як напр., „Дім Незалежности" (Індепендес Голл) у Філядельфії, де підписано деклярацію незалежности Америки і де переховується „Дзвін Свободи", а також, де зродилася Конституція Америки, або т. зв. „Велі Фордж", де Дж. Вашінґтон зимував зі своїм військом та приготовлявся до рішаючої розправи з англійцями над рікою Делавер, що наступило найближчої весни.

Форт Самтер розташований на маленькому пісковому острівці, на середині морського просмику, що провадить до великої затоки коло міста Чарлстон. До цієї затоки впадають 2 недовгі, але широкі та глибокі ріки. Купер і Ешлі. Ця затока разом з гирлами згаданих рік — прекрасне місце на порт. Розуміється, що воно вповні і належно використане, бо саме там лежить згаданий порт Чарлстон.

Про постання форту Самтер розказували таке: В першій половині XVIII століття форту ще не було, не було теж острівця, на якому побудовано цей порт. В тій околиці гарцювали тоді різні пірати на кораблях під чорними прапорами, з зображеннями труп'ячих голів на них, і непокоїли мешканців міста Чарлстону, яке зараховується до найстарших міст ЗСА.

І так у 1776 році появився тут, відомий у тих околицях пірат на прізвище Боннет і здобув два кораблі, що попали під його обстріл. Два роки пізніше з'явився він вдруге з іншим піратом, який був знаний, як Чорна Борода. Вони захопили кілька кораблів, що вийшли з міста, взяли їх як закладників, а до міста вислали домагання, щоб місто видало їм всі медикаменти, які є в аптеках чи інших крамницях. Почались переговори, а в часі тих переговорів пірати бешкетували по місті. Це не подобалося впливовим мешканцям Чарлстону і вони потайно повідомили військо, що мало постій недалеко міста.

Прибув ескадрон війська полковника Рета. Пірата Боннета зловлено і його повішено. Кілька місяців пізніше така сама доля зустріла ще іншого пірата, що називався Ришард Ворлі.

28-го червня 1776 року прибула до міста Чарлстону англійська фльота, але залога форту „Монтріе" що теж існує до сьогодні, приєднавшись до революційних військ Дж. Вашінґтона, почала обстрілювати цю фльоту, при чому один корабель затопився на середині протоки у віддалі приблизно 1000 ярдів від міста Чарлстону. Видно, що цей затоплений корабель був деякою перешкодою для руху води і тут почав осідати пісок, що його наносила вода, і невдовзі на цьому місці створився острівець. Цей острівець зараз таки використано і на ньому побудовано важливі укріплення і названо його Самтер.

У цьому форті пролунав перший гарматний постріл, який розпочав громадянську війну в Америці, коли південні стейти оголосили, що вони відділяються від північних. Залога Самтеру не прийняла цього до відома, хоч залоги всіх інших фортів у тій околиці перейшли на сторону південних. Щойно цілоденне бомбардуванн, чи краще сказати — обстрілювання приневолило форт піднести білий прапор і піддатися. Натомість, коли вже війна закінчилася й південні мусіли капітулювати, залога форту Самтер ніяк не хотіла піддатися переможцям, тобто північним, і ще доволі довго оборонялась.

Сьогодні форт Самтер не має вже стратеґічного значення, одначе його давніші укріплення й оборонні мури ще доволі добре тримаються, хоч час робить своє. Тепер майже кожного дня приїжджає сюди поважне число прогульковців - туристів, щоб оглянути це цікаве місце, яке записалось окремими літерами в історію ЗСА. З Чарлстону їздить туди окремий кораблик і він має завжди повно пасажирів на своєму покладі. Ціна 50 центів від особи. Якщо б хтось з читачів був колись в тих сторонах, може оглянути цей цікавий форт.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Степан Чорній

ВІД „ЕМСЬКОГО УКАЗУ" ДО XXV З'ЇЗДУ КПСС

V

У 1958 році появився новий шкільний закон авторства М. Хрущова, що посилив русифікацію українського шкільництва. Щоб покінчити раз назавжди з національним питанням, М. Хрущов на 22 з'їзді КПСС у 1961 році заявив:

„В СССР склалась нова історична спільність людей різних національностей, які мають спільні характерні риси, — радянський народ. Вони мають спільну соціялістичну Батьківщину — СССР, спільну економічну базу — соціялістичне господарство, спільну соціялістично-клясову структуру, спільний світогляд — марксизм-ленінізм, спільну мету — побудову комунізму, багато спільних рис у духовому обличчі, в психології".[22])

Новий верховод Політбюра Л. Брежнєв у своїй доповіді на 24 з'їзді КПСС у 1971 році виразно підкреслив зусилля політики партії у поборюванні національних почувань і пересудів та висунув теорію т. зв. „зближення і злиття націй" та створення „единого советского народа".

Між 24 і 25 з'їздами КПСС домінувала русифікаційна теза про т. зв. теорію „злиття націй" про нову історичну спільність — радянський народ. Про новотвір „єдиний радянський народ" широко говорилося в багатьох теоретичних і програмових публікаціях, які намагалися пояснити, що це воно за дивовижна національність „єдиний радянський народ". Зокрема визначалося співвідношення між цим „єдиним радянським народом" і національностями.

В матеріялах і документах „самвидаву", що безперебійно поширюються в Україні, говориться, що

„Політика русифікації неросіян в СССР завжди була невід'ємною частиною внутрішньої політики КПСС. Але в останні роки вона ще більше посилилася.

XXIV з'їзд КПСС можна вважати початком нового етапу в національній політиці в СССР — етапу ТОТАЛЬНОЇ РУСИФІКАЦІЇ. Цей з'їзд цілком заслуговує назву з'їзду шовіністів-русифікаторів".[23])

Автори самвидавного Українського Вісника підкреслюють, що

„В післяз'їздівський період на загальному фоні посилення терору особливо виділяється удар проти національних республік.

Враховуючи ту велику роль, яку відіграє УССР в економічній могутності Російської імперії, напрям головного удару спрямовано проти України".[24])

Після листопадового пленуму ЦК КПСС (1971) партія і КҐБ провели кампанію партійних активів, де зачитувався закритий лист ЦК КПСС, в якому наголошувано, що

„Настирливі вимоги послуговуватись українською мовою в установах і учбових закладах, на виробництві слід вважати проявом українського буржуазного націоналізму".[25])

Цікаво, що накидування російської мови — мови гнобительки, не вважається російським буражуазним націоналізмом, — партійні українофоби називають це „інтернаціоналізмом"!

Московські комуно-фашисти доконали строгу чистку партійних кадрів КПУ, не поминаючи й першого секретаря КПУ П. Шелеста, якому закинули „націоналістичні ухили" на квітневому пленумі КПСС 1973 року і відправили на „пенсію". Тепер знаходиться під домашнім арештом, а за членами його родини встановлено каґебістський нагляд.[26])

Автори „самвидаву" підкреслюють, що „чистка партійних кадрів" на Україні по чисельності найбільша в СССР, і порівнюють її з чистками 30-их років, але стверджують, що ця чистка „носить ще більш виражений антиукраїнський характер і проходить в умовах суворої секретності".[27])

За весь совєтський період українська культура ніколи не могла вільно розвиватися, але те, що відбувається тепер на Україні, не можна порівняти з будь-яким періодом до 24-го з'їзду КПСС, що відбувся у 1971 році.[28])

Архизлочинці з московського Політбюра роблять усе, щоб „ампутувати історичну пам'ять українського народу, знищити його мову і культуру".[29])

Міжнародні злочинці з ЦК КПСС вирішили провадити духовний етноцид через ліквідацію національної інтеліґенції. Каґебісти з допомогою армії сексотів наглядають за всією інтеліґенцією.

Активних оборонців національних прав українського народу і розповсюджувачів „самвидаву" запроторюють до в'язниць, психіятричних душогубок і концтаборів.

Робиться повний перегляд історичної та літературної спадщини. „Історична українська наука під забороною. В наукових закладах тепер фабрикується різноманітні фальшивки, роля яких — спотворити і затерти українську історію. Ті наукові працівники, які не погоджуються з таким станом, нецеремонно викидаються з відповідних закладів. Таке саме становище у всіх суспільних науках".[30])

Відносно української мови то автори „самвидаву" підкреслюють, що українська мова в Україні переслідується тепер більше, ніж будь-коли.

В Інституті мовознавства верховодять вислужники русофіли, які при „видимості науковости" роблять усе, щоб „узаконити спотворення української мови шляхом засмічення русизмами, зміною правопису тощо".[31])

Українська мова витісняється майже з усіх установ. Останніми роками майже всі республіканські міністерства перетворено на союзно-республіканські, що спричинилося до того, що вся „документація в міністерствах ведеться російською мовою", а міністерства вимагають від підзвітних їм установ теж користуватися російською мовою.[32])

По університетах та інститутах Західної України до 1971 року лекцій українською мовою читалося 25%, за останні три роки число їх скоротилося до 15%, а в цілому по республіці ця цифра взагалі мізерна.

(Продовження буде)

[22]) КПСС в резолюціях і рішеннях з'їздів, конференцій і пленумів ЦК, Київ, 1964, стор. 360., цит. за Прокопом Мирославом, „Про так званий радянський народ", Сучасність, ч. 2 (182), лютий 1976, стор. 73.

[23]) Український Вісник, випуск 7-8, передрук ред. Максим Сагайдак, Смолоскип, Париж-Балтимор-Торонто, 1975, сторінка 112.

[24]) Там само, стор 113.

[25]) Там само.

[26]) Там само, стор. 117.

[27]) Там само, стор. 118.

[28]) Там само.

[29]) Там таки.

[30]) Там само, стор. 120.

[31]) Там таки.

[32]) Там таки.

Потрібне видання

„Вісник" Т-ва Українських Купців, Підприємців і Професіоналістів у Чікаґо.

З нагоди відзначування 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в Америці, майже всі українські організації пожвавили свою працю у підготові до гідного відзначення обох Ювілеїв.

Незвичайно цінним вкладом підсумування праці української громади чікаґської метрополії є поява інформативного журналу п. н. „Економічно - Громадський Вісник", що вийшов друком в січні цього року, цебто на початку цього ювілейного Року.

„Вісник" вийшов у світ заходами Т-ва Українських Купців, Підприємців і Професіоналістів в Чікаґо, працею членів цього Т-ва і запрошених до співпраці авторів деяких статтей. Це видання дає майже повні інформації про всі ділянки життя українців міста Чікаґа та його околиць: економічного, політичного, релігійного та взагалі інтелектуального. Такого конче потрібного інформативного видання у нас в Чікаґо ще не було, зокрема в такому розмірі. Щоправда, треба ствердити, що час від часу у минулому друкувалися окремі пропам'ятні альманахи, журнали або інформативні матеріяли з нагоди певних ювілеїв, або важливих історичних дат, проте стосувалися звичайно тієї організації, яка відзначувала свій ювілей або якусь важливу річницю.

Вище згаданий „Економічно - Громадський Вісник" має для нас незвичайно велике значення. У ньому є майже всі потрібні практичні інформації про цілу українську громаду Чікаґо і українців з ближчих і дальших околиць. Тому він повинен бути, так би мовити, свого роду настільною книгою у кожній українській родині.

Крім оголошень чи коротких вісток окремих установ, організацій, підприємств, у „Віснику" поміщено цінні статті про українські фінансові установи, молодечі організації, туристично - відпочинкові оселі, як також статті про початки купецьких, промислових, ремісничих підприємств від початків XX століття.

Там є також подані адреси наших церков, радіопередач, шкіл українознавства, друкарень, музичних студій, видавництв та прізвища членів Українського Лікарського Т-ва ПА в Чікаґо і околиці — зокрема лікарів (127), дентистів (10), оптометристів (2), фармацевтів (1), як також ветеринарних лікарів, членів Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів (15). Досі багато з нас не знали про так численну групу наших професіоналістів із ділянки медичного світу в чікаґській метрополії.

Д-р О. С. Квірмбах

ГРОМАДСЬКА НАРАДА В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — УККА — Відділи Нюарк, Ірвінґтон і околиці відбудуть тут в п'ятницю, 18-го червня ц. р. о год. 8-ій вечором в Українському Народному Домі, 140 Проспект евеню, громадську нараду, пов'язану із загальними зборами платників УНФонду. В програмі: плян праці, запити і дискусія та вибір делеґатів на XII Конґрес УККА.

Спом'янули св. п. ред. М. Сосновського

Бавнд Брук (Л. В.). — Десять і пів місяця від дня передчасної смерти св. п. ред. Михайла Сосновського не затерли в серцях багатьох українців світлої пам'яти про нього, і тому 12-го червня ц. р. на урочистість посвячення пам'ятника на його могилі прийшло багато друзів, колеґ - журналістів, визначних взагалі громадян, та зібралася тут його родина і друзі, які прибули для цього навіть з далекої Канади.

Св. п. ред. М Сосновський

Показний пам'ятник з чорного і сірого ґраніту, зроблений за проєктом небожа Покійного, Романа Веретельника з Торонта, посвятив парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку о. ігумен Михайло Кучмяк в присутності голови Консисторії УПЦеркви протопресвітера о. А. Селепини; співав на місці зорганізований хор.

Над могилою, багато вквітчаною червоними й білими квітами, прощальне слово сказав товариш юности д-р Степан Ворох, прощаючи Спочилого від імени Світового Конґресу Вільних Українців, від Конференції Професійних Товариств, Українського Лікарського Товариства Північної Америки та у своєму власному імені, бо знав д-ра Сосновського ще зі спільної боротьби з окупантом України в лавах націоналістичного юнацтва.

Опісля, на тризні, участь в якій взяло понад п'ятдесят осіб, промовляв від імени Спілки Українських Журналістів Америки, її почесний голова ред. Іван Кедрин, вшановуючи найкращими словами покійного журналіста - публіциста.

Проф. Микола Чировський, промовляючи від Наукового Товариства ім. Шевченка, активним членом управи якого був д-р Сосновський, поділився з присутніми кількома цікавими епізодами з праці на терені Т-ва.

Як ред. Кедрин і проф. Чировський, наступний промовець, якому уділив слово майстер церемонії інж. Микола Семанишин, молодий ТУСМівець М. Футала також підкреслив неповторність і принциповість д-ра Сосновського цей раз на відтинку праці з молоддю.

Від Сеньйорату ТУСМу слово про ідеолоґа цього товариства і його особистого Приятеля й однодумця виголосив д-р Василь Калинович.

Інж. М. Семанишин також доповнив всіх попередніх промовців спогадами з власного досвіду й знайомства з д-ром Сосновським, розповідаючи про те, з яким рідкісним дипломатичним хистом полагоджував св. п. д-р Сосновський трудні місії, де входили в рахунок дражливі справи чи контроверсійні проблеми, або просто високопоставлені особи, до яких треба було особливого підходу. Ред. Людмила Волянська, як близька співробітниця й учениця д-ра Сосновського, прочитала поезію Лесі Українки на бажання пані Оксани Сосновської.

Після молитви, яку і на початку Тризни і наприкінці її сказав отець ігумен Кучмяк, дякувала всім друзям її Покійного Мужа пані Оксана Сосновська, в зворушливих і достойних словах, вичисляючи всіх, кому вона зобов'язана і вдячна. Пані Сосновська оголосила про свій намір видати друковану й недруковану спадщину д-ра Сосновського окремими збірниками книжкового формату, щоб в той спосіб зберегти його есеї і статті, які тепер розкидані здебільшого по різних часописах і журналах.

УКРАЇНЦІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

начних сучасних українських мистців.

Третій павільйон сяяв райдугою пригарних українських вишивок.

В четвертому павільйоні була велика картина на тему американських революційних змагань, Слава Переможцям, у виконанні відомої української баталістки Надії Сомко. Ця картина призначена українською громадою як подарунок містові Лос Анджелес на четвертого липня. Так само в цьому павільйоні дівчата в народних строях переводили показ писання писанок. А на чолі наших павільйонів стояла двометрова писанка, мистецько розмальована пані Вжесневською. Не дивлячись на високу якість експонатів інших груп, українські павільйони були весь час окружені великим натовпом глядачів.

Здавалося що вже самих павільйонів вистачало б. Але на протязі двох днів ми почули нашу рідну народну пісню, яка лунала з терас Сіті Гол у виконанні хору „Кобзар", хору СУМА та групи пластунок при акомпаньяменті ґітар. ПЛАСТ збагатив програму гарним виведенням ґаїлок. Найбільший подив у глядачів викликали наші танцюристи: групи „Український Дух". „Веселка", балетна школа Смалцева та наші спеціяльні гості „Козаки з Канади".

Закінчив українські виступи бадьорими сучасними мелодіями музично - вокальний ансамбль „Ясени.".

Управа НТШ в ЗСА відбула чергове пленарне засідання

Ню Йорк (НТШ). — В дні 8 травня 1976 р. відбулося тут в домі НТШ, під головуванням проф. д-ра О. Андрушкова, пленарне засідання Управи, на якому голова і члени Управи та Комісій склали звіти зі своєї діяльности у біжучому році.

На початку засідання проф. Андрушків вшанував пам'ять померлих членів, а саме, о. проф. д-ра І. Назарка, проф. д-ра І. Борковського і мгра З. Стефанова. З черги перший заступник голови о. проф. д-р М. Войнар привітав проф. Андрушкова від імени Управи з нагоди вшанування його наукової і педагогічної праці в Сетон Голл університеті, у зв'язку з переходом на емеритуру. З цієї нагоди відбувся в залі університету бенкет. На цьому університеті проф. Андрушків працював активно понад 25 років.

Проф. Андрушків у своєму звіті подав до відома стан майна НТШ, що складається з нерухомого майна, бондів, цертифікатів та готівки, зложеної на щадничих книжечках в банках. Проф. Андрушків згадав також поважніші дари, що вплинули у звітному періоді на англомовне видання Історії Грушевського, а саме: 7,000 дол. від мецената з Нюарку, який не бажав опублікування його прізвища, 5,000 дол. від „Просвіти" з Вінніпеґу, 500 дол. від Ю. Лесюка з Філядельфії, 100 дол. від о. І. Кобата з Вилмердінґу, Па. З записів НТШ одержало: 3,310 дол. від сл. п. І .Вижевського і 617 дол. від сл. п. І. Бачинського.

З черги проф. Андрушків звітував про наукові конференції, що відбулися у звітньому часі: про щорічну Шевченківську наукову конференцію 6-го березня 1976 р., якою проводив проф. д-р В. Лев, а далі, про наукову конференцію, влаштовану спільно з Інститутом Міжкультурних Зв'язків і Етнічних Студій Ратгерс університету, яка відбулася в днях 23 і 24 березня 1976 р. Цю конференцію зорганізував і нею проводив проф. д-р І. Головінський. Крім того, відбулася наукова конференція НТШ і Східньо - економічної Асоціяції в стейтовому коледжі в Блумсбурґу, Па., 15-го квітня 1976 р., яку зорганізував і якою проводив проф. д-р Микола Богатюк, а далі Хемічно - біологічно - медична Секція НТШ влаштувала спільно з УВАН в днях 28 і 29 лютого 1976 р. наукову конференцію у трьох сесіях. Цю конференцію зорганізував директор ХБМСекції НТШ і голова Відділу природничих і медичних наук УВАН — проф. д-р Олександер Архімович.

Проф. д-р М. Чировський звітував про видавничу діяльність Товариства. Закінчено друк праць Б. Ф. Корчмарика про Київську Академію (17 ст.), Є. Федоренка про Коцюбинського, В. Верчана про „Основу", збірник праць англійською мовою, про історичні початки Східньої Европи, як перщого тому „Матеріялів до історії України". Вже зложені (в коректі) є Записки Філологічної Секції, Записки Секції Історії України і членів Історично - філософічної Секції та Збірник Осередку НТШ у Філядельфії. У підготові до друку є англійською мовою університетський підручник „Історії України", Онацького „Енциклопедія української духовости", І. Маланюка про село Ценів, англійський переклад Франка „Панських жартів", о. Кравчука „Дні весни" — віршована автобіографія, Л. Бачинського „Шевченкіяна в Канаді". Схвалено видавати також науковий журнал англійською мовою піврічно.

У справі евентуального купна дому при 7-ій вулиці в Мангеттені покликано окрему Комісію під головуванням проф. д-ра Р. Осінчука. З черги окремі Комісії складали звіти зі своєї діяльности: о. проф. д-р М. Войнар подав до відома працю Комісії 200-ліття. 25 червня 1976 р. відбудеться в Католицькому університеті у Вашінґтоні наукова конференція, яку спільно влаштовують НТШ, УВАН і Гарвардський Український Дослідчий Інститут. Конференція складається з трьох сесій. З рамени Комісії етнічний студій проф. д-р М. Богатюк подав до відома, що в жовтні 1976 р. відбудеться в Ст. Луїсі наукова конференція з рамени Асоціяції для Студій Національностей, з участю членів НТШ. Проф. д-р Р. Максимович, голова Осередку НТШ у Філядельфії, повідомив, що 18 вересня 1976 р. Осередок НТШ у Філядельфії* влаштовує симпозіюм, присвячений 220літтю ЗСА та 100-ліття українського поселення. Проф. д-р В. Лев звітував про Комісії регіональних дослідів. Видано збірники Дрогобиччини, Південного Поділля, Бучаччини та підготовляється дальші регіональні збірники: II-го тому Золотого Поділля, Збаражчини, Підгаєччини, Станиславівщини Стрийщини в двох томах, села Ценів. Пропоновано видати Збірник про українську еміграцію в ЗСА.

Прийняті в члени АНТШ: Теодор Богдан Цюцюра, о. Марко Дирда ЧСВВ, Ольга Теребус Кекіш, Ярослав Комаринський, Нестор Пінковський, Василь Калинович. На закінчення проф. Лев поінформував про відзначення річниці І. Франка науковою конференцією 5 червня 1976 р. Проф. Петро Стерчо зреферував справу Наукової Ради при СКВУ. Схвалено закупити різні книжки для бібліотеки НТШ, зокрема Етимологічний словник Я. Рудницького.

* при співпраці місцевих Відділів УЛТПА та ТУІА і Манор коледжу.

В поклоні Тарасові Шевченкові

У неділю, 21-го березня ц. р., по обіді в українській православній церкві св. Вознесення в Мейплвуді, Н. Дж., відправлено урочисту Панихиду по св. п. нашого національного поета, борця і мученика за волю України Тарасові Шевченку. Панахиду спільно відправили: митр. прот. д-р Юрій Шумовський з церкви св. Тройці в Ірвінґтоні і о. Іван Наконечний з церкви св. Вознесення Мейплвуду. Патріотичне слово з наведенням відповідних цитат з творів Т. Шевченка сказав о. д-р Ю. Шумовський. Співав церковний хор під керівництвом дир. П. Шкварка.

Після відправлення Панахиди в церковній залі, заповненій вірними і гостями, відбулася Академія. Її відкрив голова парафіяльного уряду інж. Леонід Гусак, перед цим привітавши митр. прот. з церкви св. Тройці д-ра Ю. Шумовського з паніматкою, настоятеля місцевої парафії о. І. Наконечного, парафіян і гостей.

Програму Академії відкрито американським гимном, який відіграв на піяно І. Череута, та Шевченківським „Заповітом", що його відспівав парафіяльний хор під керівництвом П. Шкварка.

Слово про Тараса Шевченка виголосила студентка коледжу Оксана Федоренко.

У мистецькій частині виступали як діти, відповідно підготовлені вчительками — Антоніною Гусак, Галею Слинько і Аїдою Федоренко при допомозі матерів самих дітей, так і старші, культурні сили самої парафії.

До особливих мистецьких успіхів слід зарахувати студенток: Ліду Думич, Ларису Гусак Ганусю Почтар та Галину Гончаренко і Оксану Федоренко. А також виконавців п'єси Г. Черінь „Учітеся, брати мої": Л. Думич, І. Головко, Г. Почтар, Л. Гусак і А. Данчук. На фортепіяні грала Лариса Гусак „Ексвіз" музика М. Лисенка та „Інтермеццо" Н. Нижанківського, а Наталка Шкварко та Михайло Омельченко на акордеоні виконали різні музичні композиції. Два брати Петро і Юрко та сестра Стефанія Лучко виступили з грою на бандурах. Найменші діти, Василь Федоренко та А. Кучинський, що їх підготовила Галя Слинько, також виконували деклямації. Солістка церковного хору Раїса Ділов Волуйчик при акомпаньяменті піяніста І. Череути відспівала дві пісні.

На закінчення співав церковний хор під орудою п. П. Шкварка.

Відспіванням українського гимну закінчено програму академії.

Степовий

Олег Коверко очолив Український Інститут Модерного Мистецтва в Чікаґо

На річних загальних зборах Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чікаґо, що відбулися 2-го травня ц. р., обрано нову увправу: на президента — Олега Коверка, першим заступником — Іванну Еванчук, другим заступником — Славку Попадюк, третім заступником — Любу Маркевич; скарбниками Іванну Попадюк і д-ра Арнольда Муденбава, а на секретарку — Орисю Бурдяк. На голову президії директорів обрано д-ра Степана Колуччі, а на голову Програмового і Мистецького відділу Ліду Петруняк-Колуччі.

Теперішній президент Інституту, відомий поет Олег Коверко, є одним з основоположників цієї установи і дотепер займав різні функції в Управі.

Із цими виборами ведення Інституту перейшло в руки молодшого покоління, що треба вважати позитивним і здоровим явищем, зокрема при установі, метою якої є вводити до нашого культурного життя свіжі й нові ідеї та йти вперед у мистецькому світі поруч з іншими народами в дусі нашої доби.

В першім періоді існування Інституту головну діяльність спрямовано на це, щоб осягнути для Інституту признання, як одної із серйозних установ серед широкого американського мистецького світу. Цей період, змагання за добру репутацію, Інститут вже має за собою, про що свідчать прихильні критичні статті а англомовній пресі та телевізії.

Тепер під новою Управою розпочалася енергійна діяльність із розбудовою нового приміщення та поширення дальшої діяльности Інституту. Будівельний комітет складається з молодих професійних ентузіястів, які докладають багато зусиль, щоб нове приміщення прийняло вигляд доброї мистецької галерії, як також приміщення для лекцій, мистецької школи й друкарні.

Новий етап розбудови започатковано дуже енергійно й з широкими плянами, одначе для цього потрібні фінансові фонди. Є вигляди, що деяку допомогу можна буде дістати з публічних фондів, одначе більшу частину грошей, принаймі на початку, треба шукати поміж нашими культурними людьми, що розуміють вагу такої установи, як Український Інститут Модерного Мистецтва в Чікаґо.

Н. Н.

V Спортові Ігрища українських молодечих і спортових організацій — 1976

Продовжується підготова У-х Спортових Ігрищ Українських Молодечих і Спортових Організацій Східніх ЗСА, що згідно з пляном відбудуться від 19-20 червня на оселі СУМА в Еленвіллі. Цими п'ятими Ігрищами провадитиме нова Управа СУАСТ-Схід при тісній співпраці з проводами зацікавлених молодечих і спортових організацій. Цьогорічні Спортові Ігрища, в програмі яких відбудеться відбиванковий, першенський турнір СУАСТ - Схід присвячені: 200-річчю Незалежности ЗСА, 100-річчю Американської України, 60-ти річчю смерти Івана Франка та 50-ти Річчю смерти сл. п. Головного Отамана С. Петлюри.

В загальній програмі Ігрищ відбудуться такі точки: В суботу 19-го червня між год. 8-ю-10-ою — реєстрація і розміщення учасників. Год. 10.30 офіційне відкриття Ігрищ: 11.30 - 4-ї год., легкоатлетичні і відбиванкові змагання: 4-7.30 веч., відбиванкові змагання юнацьких дружин і змагання коп. м'яча. Год. 7.30 — 8.30 веч. — вечеря, 9-та — 11.30 веч., товариська забава, 12-та впівночі нічна тиша.

У неділю о год. 7-ій вставання, 8-ма — 8:30 ранній апель, снідання, 9-та — 10-ї Богослуження: 10.30 — 2-ї фінали: легкоатлетичні — юнацтво, відбиванкового турніру — дорослих. Год. 2-га коп. м'яча.

— 5ої фінали відбиванки юнацтва і коп. м'яча. Год 5-та по пол. закриття Ігрищ і роздача нагород.

РОДИ ЗМАГІВ ТА ВІКОВІ ГРУПИ

У легкоатлетичних змаганнях братимуть участь юначки і юнаки 11-14 років в бігах 60-ть м., 4х60 м., в скоках в довжінь і височінь та стусані кулею.

Юначки і юнаки у віці 15-18 років життя в бігах: 100 м., 4 х 100 м., 400 м., 800 м., і бігу навпростець, в скоках в довжінь і височінь, метах диском, ратищем та стусані кулею.

Змагання у цій ділянці відбудуться в таких групах: доріст у віці до 13 років життя включно, молодших юнаків 13-15 років і юнаків 15-18 років життя включно.

ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР ЗА ПЕРШЕНСТВО СУАСТ - Схід

Відбиванкові першості, вимково, відбудуться в уніх 4-х групах: юначок, жінок, юнаків і чоловіків. Юнацький вік означено до 18-ти років включно, понад 18 в групах жіночій і чоловіків. Цей турнір проходитиме згідно з новоприйнятим правильником СУАСТ-Схід, що його одержать усі провідники відбиванкових дружин. Цьогорічні Спортові Ігрища мають особливе значення з огляду на Олімпійський рік, світову Олімпіяду, що саме в цьому році відбудеться в гущі українського поселення у Монтреалі, Канада. Отже, наші Ігрища повинні нам ще раз пригадати, як іспортовцям цілого світу, що на цьому найбільшому спортовому форумі сотні українських спортовців та спортовців десяток інших поневолених Росією — народів будуть змушені здобувати успіхи на конто Росії, хоча офіційно спортові політруки окупанта, тактично, Росію прислонюють димовою назвою „СССР". Провід Спортових Ігрищ зобов'язаний пригадати ці факти учасникам Ігрищ, які в свою чергу зможуть в часі свого перебування на Олімпійських Ігрищах в Монтреалі подавати ці факти сотням, тисячам спортовцям і глядачам із усіх закутків нашої плянети.

Організатори і господарі Спортових Ігрищ Української Молоді Східніх ЗСА, сподіються численнішої, як в попередніх роках, кількости глядачів і головно батьків своїх дітей, що братимуть участь у цій найбільшій нашій спортовій імпрезі року.

ПРОВІД СПОРТОВИХ ІГРИЩ

Ю. Храневич — голова, Є. Гановський — заступник, Л. Білик — секретар, О. Твардовський — реф. преси і реклями, З. Костик — фінансовий, Я. Петрик — технічно-орг., проф. д-р Е. Жарський — голова Вер. Комісії, д-р М. Снігурович — гол. суддя Ігрищ, А. Лапичак — провідник відбиванкових першостей СУАСТ-Схід, Р. Глушко — провідник турніру коп. м'яча, Л. Білик і О. Колодій — провідники легкоатлетичних змагань, С. Кіра — командант табору, М. Стебельський і представники організацій і-Т-в — члени Проводу.

О. Твардовський

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ ВОРКЕВИЧ, член УНС Відд. ч. 456 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Тіммінс, помер 7 квітня 1976 р. на 73-му році життя, Покійний народився в селі Дички, Україна. Став членом УНСоюзу в 1940 році. Полишив в смутку дочку Лілі, замужню Мек Корд, синів Богдана і Мирослава, 5 внуків, сестру і брата в Україні і родину по дружині в Америці. Похорон відбувся 9 квітня на цвинтарі в Тіммінс.
Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Лявриків, секр. Від.

ЮРІЙ ГАРАСИМІВ, член УНСоюзу Відд. ч. 473 Т-ва ім. сот. Ю. Головінського в Монтреалі, помер 29 червня 1975 року. Покійний народився в Калуші, Україна. Став членом УНСоюзу в 1954 році. Полишив в смутку 2 братерниці Любу і Дарку, сестру Михайлину і дальшу родину. Похорон відбувся 2-го липня 1975 р. на цвинтарі Проспект в Торонті.
Вічна Йому Пам'ять!
ВІРА Бавіт, секр. Від.

ТЕОДОР Ф. ПИНДЗЬОЛА, член УНС Відд. ч. 21 Т-ва Запорожська Січ в Джон Сіті, помер 19 січня 1976 р. на 77-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1927 році. Полишив в смутку дружину Гелену, сестру Марію. Похорон відбувся 22 січня 1976 р. на українському правосл. цвинтарі в Джонсон Сіті, Н. Й.
Секретар Відділу

ОЛЕКСА НЕМИЙ, член УНС Відд. ч. 288 Т-ва ім. св. Димитрія в Бетлегем, Па., помер 27 січня 1976 р. на 48-му році життя. Покійний народився в Гайкок Товнщіп, Па. Став членом УНСОюзу в 1949 році. Полишив в смутку дружину Едну, 4 дочки і 4-ох синів і братів Івана, Михаїла, Петра Раймонда. Похорон відбувся 30 січня 1976 р. з церкви св. Йосафата, Бетлегем, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА КРАВЕЦЬ, членка УНСоюзу Відд. ч. 113 св. Івана в Деррі, Па., померла 11 січня 1976 р. на 78-му році життя. Покійна народилася в Зах. Україні. Полишила в смутку синів: Йосиф, Михаїл, Георгій, Іван, Стенлей, Степан, Самоїл і Ніколай; дочок Анну, Катерину, Гелену, Розу, Марію і Стелу. Похорон відбувся 14 січня 1976 р. на цвинтарі св. Йосифа в Деррі, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ХРАПАЧ, член УНСоюзу Відд. ч. 147 Т-ва св. Михаїла в Аллентавн, Па., помер 3 січня 1976 р. на 47-му році життя. Покійний народився в Тарасівці, Україна. Став членом УНС. в в 1961 році. Полишив в смутку дружину Розалію і дітей Тараса і Катерину. Похорон відбувся 6 січня 1976 р. на цвинтарі Гілл Сайд, в Вайтегол, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ВАСИЛЬ ФЕДОРІВ, член УНСоюзу Відд. ч. 321 Т-ва свв. Петра і Павла в Фоніксвілле, Па., помер 5 лютого 1976 р. на 85-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1916 році. Полишив в смутку синів Івана, Карла і Йосифа, дочку Марію, 9 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 7 лютого на цвинтарі свв. Петра і Павла в Фоніксвілле, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕФАН ПРОКОПЕНКО, член УНС Відд. ч. 499 Т-ва ім. А. Волошина в Елгорт, Індіяна, помер 10 січня 1976 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Полтаві, Україна. Став членом УНС. в 1956 р. Полишив в смутку дружину Фотину і троє дітей. Похорон відбувся 12 січня 1976 р. на цвинтарі Оак Рідж, в Гошен, Індіяна.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ФЕСЬКА ГЕНЕГА, членка УНСоюзу Відд. ч. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парку, Н. Й., померла 23 січня 1976 року на 79му році життя. Покійна народилася в селі Томуняті, Рогатинського повіту. Стала членкою УНСоюзу в 1916 році. Полишила в смутку чоловіка Якова, синів Миколу та Володимира з дружинами та дітьми, сестру Катерину з мужем та ближчу і дальшу родину на Україні. Похорон відбувся 26 січня на католицьким цвинтарі в Вестбори, Ню Йорк.
Вічна Їй Пам'ять!
Іван Пригода, секр. Від.

ЄВА ПОЛИНСЬКА, членка УНСоюзу Відділ ч. 430 Т-ва Дністер в Філядельфії, Па., померла 17 вересня 1975 р. на 8?-му році життя. Покійна народилася в Галичині, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1941 році. Полишила в смутку синів Гаррі і Петра, 4-х внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 20 вересня 1975 р. на цвинтарі Св. Марії в Факс Чейз, Філядельфія, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ КОСТИК, членка УНС Відд. ч. 156 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Честер, Па., померла 19 лютого 1976 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Польщі. Стала членкою УНСоюзу в 1928 році. Полишила в смутку синів Івана, Михаїла, Володимира і Ніколая, дочок Розу, Катерину Софію, Гелену, Анну, Ольгу і Едну, 39 внуків та 26 правнуків, Похорон відбувся 23 лютого 1976 р. на цвинтарі в Бутвині, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЄЛИСАВЕТА ТЕРГЕЛЬ, членка УНС Відд. ч. 114 Т-ва св. Володимира в Чікаґо, померла 10-го лютого 1976 р. на 65-му році життя. Покійна народилася в Полтаві, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1960 році. Полишила в смутку дочок: Валентину, Катерину і Александру, зятів Карла Луковського і Олексія Медведя, дев'ять внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 12 лютого 1976 р. на цвинтарі Елмвуд, в Елмвуд Парк, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Бережан, секр. Від.

ЙОСИФ МАЦЮРАК, член УНСоюзу Відд. ч. 276 Т-ва св. Миколая в Ембрідж, Па, помер 1-го березня 1976 р. на 81му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1920 році. Полишив в смутку синів Івана, Едварда і Йосифа, дочок Йозефину, францес, Марію і Сесілію, 19 внуків і 10 правнуків. Похорон відбувся 4-го березня 1976 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембрідж, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Степан Іваницький, секр. Від.

Д-Р ОМЕЛЯН ЛЕБЕДОВИЧ, член УНС Відд. ч. 25 Т-ва Свобода в Джерзі Сіті, помер 15 березня 1976 р. на 77-му році життя. Покійний народився в Мостиськах, Україна. Став членом УНСоюзу в 1950 році. Полишив в смутку дружину Ксеню, брата Адама, сестер Ніну і Марію, дочок Лідію і Світляну, синів Міласа, Віктора і Олега та 10 внуків. Похорон відбувся 16 березня 1976 р. на цвинтарі Еверґрін в Детройті.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ЄВГЕН МАЦЬКІВ, член УНС Відд. ч. 14 Т-ва Чорноморська Січ в Нюварку, Н. Дж., помер30 квітня 1976 р. на 61-му році життя. Покійнирй народився в Ровицьку, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1961 році. Полишив в смутку дружину Іванну, синів Богдана і Мирослава та ближчу і дальшу родину й приятелів. Похорон відбувся 4-го травня 1976 р. на цвинтарі Ґейтар Гевен.
Вічна Йому Пам'ять!
М. П. Отрок, секр. Від

КАТЕРИНА ТИМКІВ, членка УНС Відд. ч. 367 Т-ва Запорожська Січ в Рочестері, Н. Й., померла 8 квітня 1976 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Завадках, Калуш, Зах. Україна. Полишила в смутку дочок Марію, Анну, Анастазію і Явдоху та синів Миколая і Василя. Похорон відбувся 10 квітня на цвинтарі Голі Сепульхре.
Вічна Їй Пам'ять!
Василь Попович, секр. Від.

ВАСИЛЬ РОМАНІВ, член УНСоюзу Відд. ч. 11 Т-ва св. Михаїла в Джонставн, Па., помер 13 січня 1976 р. на 82-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1936 році. Полишив в смутку дружину Марію і трьох дочок. Похорон відбувся 17 січня 1976 р. на цвинтарі в Джонставн, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИРОН ЛЕВІС, член УНСоюзу Відд. ч. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, помер 4 березня 1976 р. на 60-му році життя. Покійний народився в Гемтремку. Став членом УНСоюзу в 1938 році . Полишив в смутку дружину Лаврину, батька Андрея, маму Анну, сестру і брата. Похорон відбувся 5 березня 1976 р. на цвинтарі Вайт Чапел.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА ПАВЛИШИН, членка УНС Відд. ч. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо, померла 11-го квітня 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Зах. Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1918 році. Полишила в смутку сина Андрія, невістку, 2 внуки і 1 внучку. Похорон відбувся 15 квітня на цвинтарі Кальварія в Янґставні, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Ліщак, секр. Від.

СТЕЛА-ЮСТИНА ДОРОШЕНКО, членка УНС Відділ ч. 230 Т-ва Івана Хрестителя в Янґставн, Огайо, померла 7 квітня 1976 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Глумча, пов. Сяник, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1943 році. Полишила в смутку дочку Марію і синів Івана, Євгена і Володимира. Похорон відбувся 10 квітня 1976 на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставн, Огайо..
Вічна Їй Пам'ять!
П. Ліщак, секр. Від.

МИХАЙЛО ГНАТНИК, член УНС Відд. ч. 320 Б-ва Пресвятої Тройці в Балтіморі, Мд., помер 7 квітня 1976 р. на 58-му році життя. Покійний народився в Бріджпорті, Конн. Став членом УНСоюзу в 1936 році. Полишив в смутку дружину Сару, сина Михаїла, братів Валтера Джамеса і Джана і сестру Ольгу. Похорон відбувся 12 квітня 1976 р. на цвинтарі Сакрет Гарт.
Вічна Йому Пам'ять!
Іван Малко, секр Від.

НАСТЯ ЗАДУБЕРА, членка УНС Відд. ч. 44 в Нортгемптон, Па, померла 19 квітня 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилась в Збаражі, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1924 році. Полишила в смутку чоловіка Алекса і дочку Глорію. Похорон відбувся на українському православному цвинтарі в Нортгемптон, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕПАН КОРПАН, член УНС Відд. ч. 46 Т-ва Воля в Ню Йорку, помер 12 квітня 1976 на 83-му році життя. Покійний народився в Клебанівці, пов. Збараж, Україна. Став членом УНСоюзу в 1925 році. Полишив в смутку дочку К. Філіпс. Похорон відбувся 15 квітня 1976 р. на цвинтарі св. Марії в Скрентон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7491. Джейн плянує

Стріляннна! Чи це можливе, щоб в цих великих джунґлях Джейн натрапила на Крону?!

Не знаю, що гірше — дикі звірі чи божевільний чоловік...

Не можу попадати в паніку... Знаю, що Тарзан зближається... Маю ідею!!

Ой! Моя кістка!..: Кроно! . . . Я звихнула собі кістку! . . . Ой!!